

VEERKRACHT

EEN BLIK IN HET LEVEN VAN
13 KANKER PATIENTEN

A PORTFOLIO CREATED BY HARMJAN SCHUURMAN

10 jaar
Jij Speelt de Hoofdrol
Van patiënten, voor patiënten

Voorwoord

Voor u ligt een verzameling van verhalen en portretten die diep raken en inspireren. Het zijn verhalen van kracht, kwetsbaarheid en hoop, verteld door mensen die allemaal op hun eigen manier geconfronteerd zijn met borstkanker. Elk verhaal is uniek, maar wat ze gemeen hebben, is hun veerkracht en de liefde voor het leven, ondanks – of misschien wel dankzij – de moeilijke momenten die zij hebben doorgemaakt.

Dit boekje is meer dan een verzameling woorden en beelden. Het is een ode aan het leven, een herinnering aan de schoonheid van de kleine dingen, en een uitnodiging om stil te staan bij wat er écht toe doet. Het biedt een inkijk in de emoties, gedachten en ervaringen van mensen die leven met, en soms voorbij, de diagnose.

Wij hopen dat deze verhalen u raken, troost bieden en misschien zelfs inspireren om het leven voluit te omarmen. Want zoals een van onze vertellers zo mooi zegt: "Troost is luisteren naar elkaar."

VEERKRACHT

EEN BLIK IN HET LEVEN VAN
13 KANKER PATIENTEN

A PORTFOLIO CREATED BY HARMJAN SCHUURMAN

Inleiding

Kanker is een woord dat niemand ooit wil horen. Het roept angst, onzekerheid en verdriet op. Maar het is ook een woord dat vaak onverwachte krachten, diepe inzichten en bijzondere verbindingen blootlegt.

In dit boekje nemen we u mee in de wereld van mensen die hun leven opnieuw hebben vormgegeven na de diagnose borstkanker. Ze delen hoe hun kijk op het leven veranderde, hoe ze omgingen met angsten en onzekerheden, en hoe ze troost vonden in familie, vrienden, de natuur of kleine dagelijkse momenten.

Bij elke tekst vindt u een portret van de verteller – een momentopname van wie zij zijn. Deze foto's vertellen samen met de woorden hun eigen verhaal: over veerkracht, overleven en het vieren van het leven.

Dit boekje is een reflectie op wat ons menselijk maakt. Het laat zien dat, ondanks de soms harde realiteit, er altijd ruimte is voor liefde, hoop en verbinding.

Laat u raken door de woorden, kijk in de ogen van deze dappere mensen, en neem een stukje van hun kracht met u mee.

Jannet

Hoi, ik ben Jannet Korenblek en kreeg in 2017 de diagnose borstkanker. Het bericht kwam toen ik 50 werd: “Hoera, u bent 50 en mag naar de borsten-bus!” Wat een vreemde manier om je leven te veranderen. Enkele weken later stond alles op zijn kop en was mijn onbevangen leventje voorgoed voorbij. Mijn huisarts belde niet, de uitslag kwam via een brief: “Zoals uw huisarts u inmiddels heeft geïnformeerd...” Het voelde als een donderslag bij heldere hemel.

Kanker is sindsdien elke dag aanwezig, in de littekens die ik draag en in de manier waarop ik naar het leven kijk. Geen dag is nog onbevangen, en dat mis ik enorm. Maar ondanks alles ben ik elke dag dankbaar voor het moois dat er nog is, voor de mensen die ik heb leren kennen en de vriendschappen die zijn gebleven. Door open te praten, heb ik anderen kunnen steunen. Als ik zelfs maar één iemand heb kunnen helpen, dan is dat alles voor mij.

Ik ben altijd open over mijn verhaal – of het nu gaat over de diagnose, de behandeling, de moeilijke terugkeer naar werk (of het niet lukken), of de restklachten die blijven. Ik geniet van de mooie momenten, ook al moet ik ze plannen vanwege de vermoeidheid, want er zijn nog zoveel dingen die ik wil doen en ervaren.

Sietske

In februari 2018 kreeg ik de diagnose borstkanker. Een bericht dat niet alleen mijn leven, maar ook dat van ons gezin volledig op z'n kop heeft gezet. Van het ene op het andere moment beland je in een enorme rollercoaster. Gelukkig waren we er op tijd bij, en was er een goede behandeling voor mij beschikbaar. Een periode van ruim 15 maanden bracht ik veel tijd door in het ziekenhuis.

Deze ervaring heeft mijn leven ingrijpend veranderd. In die periode ben ik meer tijd gaan besteden aan mijn grootste passie: fotograferen in de natuur. Het gaf me enorm veel rust, en ik geniet nog altijd intens van de momenten dat ik buiten ben.

In februari 2021 kreeg ik opnieuw slecht nieuws: de diagnose uitgezaaide borstkanker. Wéér stond ons hele leven op z'n kop. Het moment dat de oncoloog vertelt dat je levensverwachting 2 tot 5 jaar is – met daarbij de wetenschap dat 50% van de mensen in het eerste jaar kan komen te overlijden – is een klap die je niet zomaar verwerkt. Er zijn nog zoveel dingen die ik wil doen.

Gelukkig zijn de uitslagen van mijn PET-scans de afgelopen tijd goed; op dit moment is alles stabiel. Dat geeft me enorm veel houvast. Hoewel ik geen persoon ben van de 'bucketlists', zijn er wel veel dingen die ik graag wil doen. Bovenaan mijn lijstje staat het schrijven van mijn eigen boek. Het is een droom die ik wil verwezenlijken, en ik weet zeker dat het me gaat lukken!

Wat ik iedereen wil meegeven is dit: Als je goed kijkt, kun je iedere dag iets moois zien – hoe groot of klein het ook is. Geniet van elke dag en wees dankbaar voor zelfs de kleinste dingen in het leven.

Papa en mama, waren jullie er maar bij. Wat zouden jullie trots op me zijn geweest. Jullie zijn voor altijd in mijn hart.

Judith

Het is september 2022 een bioscoopavond naar de film Soof 3 zal mijn leven drastisch op zijn kop zetten zonder het op dat moment te weten. In die film krijgt de hoofdrolspeelster borstkanker.

Het bezoek aan deze film zorgde er bij mij voor dat ik 2 dagen later het zelfonderzoek ging doen. Vrijwel meteen voelde ik een knobbeltje. Het was maandagochtend, het begin van een nieuwe week en ik wist dat ik de huisarts moest bellen.

Nog diezelfde middag kon ik bij de huisarts terecht en de volgende ochtend zat ik al in het ziekenhuis voor een mammografie. Het bleef niet alleen bij een mammografie er was verder onderzoek nodig. De maandag erop zou ik de uitslag krijgen. In aanloop naar de dag van de uitslag was ik van het positieve uitgegaan het kan een goedaardige knobbel zijn dacht ik zo veel mogelijk. Gekscherend zei ik: “Er kunnen 99 goede dingen uitkomen en er kan 1 slechte uitkomst zijn... maar dat zal het wel niet zijn”.

Dan is het weer maandag en de dag van de uitslag. De arts vraagt hoe het met me gaat, ze kijkt me indringend aan, gevoelsmatig duurt dit minuten lang en dan zegt de arts: “mevrouw U heeft borstkanker”. Die komt binnen als een bom.

Plotsklaps zit ik in mijn eigen slechte film. Dit keer was het niet Soof die borstkanker had maar het betreft mij...Judith. Hoe onwerkelijk het ook is ik kwam van de ene in de andere scène terecht.

Een operatie, daarna volgde chemotherapie en doelgerichte therapie. Al met al een film van ongeveer driekwart jaar vanaf de diagnose tot de laatste behandeling. Gelukkig heeft mijn film een goed einde gekregen en daar ben ik nog elke dag blij mee

Ed

Ik ben Ed de Bruijn, gepensioneerd senior salarisadministrateur van de politie Nederland, en woon in de kleinste stad van Fryslân, Sloten.

Op zestienjarige leeftijd werd ik geconfronteerd met kanker, toen bij mijn moeder een tumor in haar hoofd werd ontdekt. Ze heeft hier meer dan 25 jaar mee geleefd, aangezien de tumor inoperabel was.

In 2011 werden mijn gezin – mijn vrouw en twee zonen – en ik opnieuw geconfronteerd met kanker, toen bij mijn vrouw een melanoom op haar rug werd gevonden. In 2012 werd bij haar borstkanker geconstateerd, en in 2013 werd ook in de andere borst borstkanker ontdekt. Na een chemokuur ging het in 2014 redelijk goed met haar. Helaas werden in 2015 uitzaaiingen van borstkanker op haar lever en uitzaaiingen van het melanoom op haar rug ontdekt. Behandeling was niet meer mogelijk, en zij is in januari 2016 overleden. In zo'n situatie zijn emotionele en mentale ondersteuning van onschatbare waarde.

In 2022 werd ik zelf getroffen door blaaskanker. Na een operatie werd mijn gehele blaas en prostaat verwijderd, en sindsdien draag ik een stoma.

De doelen van Stichting Jij Speelt de Hoofdrol spreken mij enorm aan, en daarom heb ik volmondig 'ja' gezegd toen ik in 2016 werd gevraagd om penningmeester van de stichting te worden.

Trudi

In september 2018 kreeg ik de diagnose borstkanker, en in januari 2024, zes jaar later, de diagnose uitgezaaide borstkanker, die niet te genezen is. Je komt terecht in Tussenland, een overgangsgebied tussen leven en dood, waar je hopelijk nog een aantal jaren mag verblijven.

Ik leef in het NU en probeer niet vooruit te lopen op de dingen die mogelijk nog komen. Ik neem volop deel aan het sociale leven, waarin familie, vrienden, buren, koorleden en stadsgenoten een belangrijke rol spelen. Het geeft zin aan mijn leven – dat is mijn motto!

Het is voor mij van groot belang dat mensen die de diagnose “ongeneeslijk ziek” krijgen, de juiste palliatieve zorg ontvangen. Durf erover te praten, want er komen genoeg vragen en dilemma’s op je pad waar je hulp bij nodig hebt.

“Troost is luisteren naar elkaar.”

Wij zijn allemaal bezoekers van deze plek, deze tijd... Wij zijn gewoon op doorreis. Ons doel hier is om te observeren, te leren, te groeien en lief te hebben... En dan gaan we terug naar huis.

— Aboriginal spreekwoord

Henriette

Mijn naam is Henriette van den Broek, ik ben 63 jaar, en elke dag is een cadeau.

Borstkanker, ik heb het allemaal meegemaakt. Zelf kreeg ik de diagnose op jonge leeftijd, toen ik nog een jonge moeder was, en mocht ik hopen op genezing. Twaalf jaar later kreeg ik opnieuw de diagnose, maar deze keer was het uitzaaiingen naar mijn maag, wat niet te genezen is. Het was alsof de grond onder mijn voeten wegzakte. Hoe vertel je dit aan je kinderen? Hoe ga je verder als je weet dat je tijd beperkt is?

Het antwoord kwam geleidelijk. Dankzij onderzoek en therapieën kan ik nu leven met stabiliteit. Hoe lang ik nog heb? Niemand weet het, en dat is misschien maar beter ook. Ik wil niet leven in de schaduw van een aftikkende klok, maar genieten van de waardevolle momenten die ik krijg.

Elke drie maanden is er spanning voor de uitslagen. Een week ervoor trek ik me terug, maar na een goede uitslag voel ik enorme opluchting en deel ik het nieuws direct. De kleine dingen zijn nu veel groter: de lach van mijn kleinkinderen, de steun van mijn man, de liefde van mijn kinderen. Zelfs mijn werk in de wijkverpleging geeft me nu meer voldoening, omdat het mij een doel geeft.

Mijn ziekte is een constante aanwezigheid. Het besef van mijn beperkte tijd herinnert me eraan dat elke dag een geschenk is. Ik geniet van de kleine dingen: de zon, een knuffel, een moment van stilte.

Op 5 juni ga ik met mijn gezin de Alpe d'Huez op voor onderzoek! Dankzij onderzoek heb ik nog kwaliteit van leven, en ik gun dit ook anderen. Ik ben dankbaar voor de tijd die ik heb om mooie herinneringen te maken.

Omarm het leven. Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder!

Saske

In februari 2024 kreeg ik de diagnose triple negatieve borstkanker. De behandelingen zullen meer dan een jaar duren.

Als ik nadenk over hoe borstkanker mijn leven heeft veranderd, beseft ik dat ik nog volop in die verandering zit. Ik wéét dat alles anders is, maar ik ontdek nog steeds wat dat precies betekent. Kort na de diagnose vond ik het beangstigend dat mijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn—ik had immers een heel fijn leven. Nu realiseer ik me dat er ook positieve veranderingen zijn. Wat ik lastig vind, is dat ik minder onbezonnen in het leven sta. De toekomst is onzeker en dat is een vreselijk gegeven.

Maar deze periode brengt ook mooie dingen. Ik ben intens trots op ons gezin—mijn man en onze twee tieners. De boodschap ‘geniet van het leven’ heeft voor ons een diepere betekenis gekregen. Ik ben ook trots op mezelf, op mijn veerkracht. Ondanks de fysieke gevolgen van de behandelingen voel ik me sterk door alles wat ik al heb doorstaan en hoe ik daarmee omga.

We zijn keihard geconfronteerd met de kwetsbaarheid van het leven, maar ik geloof in de kracht van kwetsbaarheid. Dit proces zal me nog meer inzichten geven. Voor mij draait nu alles om gezondheid, beter worden en blijven. En dat realiseer ik niet alleen door behandelingen. De liefde van en voor mijn gezin en alle lieve mensen om mij heen geven me de kracht om door te zetten. Die liefde is onvoorwaardelijk en voor mij dé motivatie.

Positiviteit is mijn sleutel. Natuurlijk zijn er verdrietige momenten, maar ik kies er bewust voor om óók te blijven lachen. Soms is het goed om ‘het zware gesprek’ even te laten voor wat het is. Dat is ook wat ik anderen wil meegeven: achter iedere patiënt schuilt nog steeds dezelfde persoon. Blijf die verbinding zoeken. En als dat betekent dat we samen flauwe grappen maken—doe dat vooral! De slappe lach is een krachtig medicijn.

Margreet

Op 23 januari 2024, twee weken voor mijn 50e verjaardag, kreeg ik de diagnose borstkanker.

Borstkanker heeft mijn leven zeker veranderd; de onbevangenheid is weg. Veel mensen zeggen tegen je dat je moet vechten, maar dat is niet zo. Je lijf vecht al genoeg. Het hoofd moet leren accepteren, en dat is een lang proces. Ik ben nu ook veel makkelijker voor mezelf. Wat vandaag niet lukt, lukt misschien morgen, en anders is dat ook goed.

Wat nu voor mij belangrijk is, is zo goed en gezond mogelijk door de behandelingen komen en tussendoor genieten van kleine, mooie momenten. Kanker overkomt je, en je moet dat proces doorlopen, maar je hebt wel een keuze in hoe je ermee omgaat. Het afgelopen jaar heb ik ieder feestje en mooi moment gevierd. Ook heb ik 10 kg vogelvoer gekocht, zodat ik van de tuinvogels kan genieten op momenten dat het niet zo goed gaat.

Als er iemand in jouw omgeving is met kanker, wees dan gewoon aanwezig. Doe iets voor die persoon, of ga, als dat mogelijk is, iets leuks samen doen. Bovenal: blijf mens en laat de ziekte je niet definiëren.

Bea

Eind januari 2020 begon mijn verhaal. Ik herstelde van een burn-out, worstelde met de ziekte van Ménière en dacht dat mijn hormonale schommelingen kwamen door het verwijderen van mijn spiraal. Achteraf besepte ik dat ik al eerder veranderingen had opgemerkt, maar pas op dat moment dacht: Klopt dit wel...?

Pas eind april ging ik naar de huisarts. Het was de begintijd van corona, en ik vond andere dingen belangrijker. Begin mei kreeg ik de diagnose borstkanker. Niet veel later bleek het beiderzijds te zijn, en een lang traject begon: chemotherapie, een dubbele borstamputatie en reconstructie.

Door de coronamaatregelen onderging ik de meeste behandelingen alleen. Bezoekjes in de tuin op anderhalve meter afstand en contact via telefoon en app waren de norm. Hulp in huis was te risicovol, terwijl ik ook nog mijn kinderen moest ondersteunen met thuisonderwijs. Een intens en eenzaam jaar.

Met terugwerkende kracht voel ik hoe belangrijk fysiek contact is. Een vriendin zei laatst: "Dat ik je niet even kon vasthouden, vond ik zo moeilijk." Ook de angst was enorm: voor corona, voor mijn chirurg die ziek kon worden, voor het stilvallen van operaties, voor terugkeer van de kanker.

Soms steekt die angst nog de kop op, maar er is vooral veel dankbaarheid. Ik heb geleerd in het nú te leven, dichtbij mezelf te blijven en te genieten van kleine dingen.

De natuur werkt helend voor mij. Laten we daar zuinig op zijn, want we hebben haar allemaal nodig—soms meer dan ooit.

Lisan

In juni 2023 kreeg ik de diagnose borstkanker. De weg die voor mij uitgestippeld was, kende drie grote ‘bergen’: chemotherapie, een operatie en bestralingen. Met ‘volledige genezing’ als einddoel begon ik positief aan de behandelingen. Van totale ontreddeering, paniek en angst groeide ik naar rust en vertrouwen.

Het was een loodzware klim die veel van mij vroeg, maar me ook veel bracht. Kanker heb je niet alleen. Mijn man Dennis en onze dochters Laura en Jasmijn hebben ongelooflijk goed voor me gezorgd. Vaak wisten zij beter wat ik nodig had dan ikzelf. We deden het samen. Dennis miste geen enkele ziekenhuisafspraak; hij was én is er altijd. Elke behandeling sloten we af met een kop koffie, een lunch en waardevolle gesprekken.

Via een ‘Supportapp’ hield ik familie en vrienden op de hoogte. Deze toppers liepen de hele weg met me mee. Negen maanden lang werd ik overspoeld met appjes, bezoeken, kaarten, bloemen, cadeautjes, warme maaltijden, een luisterend oor en goede gesprekken. Het was hartverwarmend.

Ik heb geleerd beter voor mezelf te zorgen. Elke dag een klein ommetje, zelfs toen ze steeds korter werden en ik steeds zieker. Ik maakte alleen korte termijn afspraken, vanuit een positieve gedachte, om teleurstellingen te voorkomen. Nu de behandelingen achter de rug zijn, zit ik midden in mijn herstel. Het voelt alsof ik in open zee zwem na het rennen van een marathon—veel zwaarder dan ik had verwacht. Stap voor stap probeer ik vooruit te gaan.

Als je dan toch op een oncologische afdeling moet zijn, gun ik iedereen de warmte, passie en betrokkenheid die ik heb ervaren van de zorgmedewerkers. Zij maakten écht het verschil in deze zware tijd. Ik ben hen voor altijd dankbaar.

Anneli

In mei 2021 kreeg ik de diagnose borstkanker. Die woorden voelden als een mokerslag en zetten mijn wereld stil. Mijn eerste gedachte was: "Ik ga dood." Maar ergens diep vanbinnen vond ik een kracht die me in de overlevingsmodus zette.

Al snel bleek dat de ziekte zich had verspreid naar mijn ruggenwervels. Om mijn wervelkolom te stabiliseren, werden twee pennen geplaatst. Het was een zware, emotionele tijd, maar tijdens mijn revalidatie in De Hoogstraat in Utrecht dacht ik: "Mij krijgen ze er niet onder."

Sindsdien kies ik bewust voor positiviteit. Ik leef in het moment en geniet van wat er is: mijn dochters, de liefde, een mooie dag. Het leven krijgt meer kleur als je leert waarderen wat er wél is. Positiviteit zit in hoe je dingen beleeft, en die keuze ligt in je eigen handen.

Vaak vragen mensen me: "Hoe lang heb je nog?" Dat voelt ongemakkelijk, want het sluit niet aan bij hoe ik in het leven sta. Als ik mijn energie daarop richt, vult mijn hoofd zich met angst. Wat echt telt, is hoe ik nú leef en wat ik uit elke dag haal.

We moeten anders praten over kanker. Het is geen strijd die je kunt winnen of verliezen. Als ik zou overlijden, betekent dat niet dat ik niet hard genoeg heb gevochten. Je kunt niet strijden tegen iets dat buiten je controle ligt. Wat je wél kunt doen, is de realiteit accepteren en genieten van al het moois dat het leven nog brengt: bijzondere ontmoetingen, gesprekken en momenten van puur geluk.

Mijn motto? "Geniet je suf." Hoe klein het ook lijkt, zoek naar het goede. Het leven heeft nog zoveel te bieden – als je ervoor openstaat.

Chanthal

2024 was een jaar van uitersten. Ik liet mijn bedrijf los, begon vol energie aan een nieuwe uitdaging, maar in maart kwam de klap: borstkanker. Het nieuws werd steeds zwaarder. Mijn hele borst zat vol tumoren, en een borstsparende operatie was niet mogelijk.

Op 25 april nam ik afscheid van mijn borst met een ceremonie in mijn huiskamer. Het was liefdevol, maar ook hartverscheurend. Het afgelopen jaar heb ik vaak gehuild: onder de douche bij mijn veranderde lijf, tegen de schouder van mijn man vóór een nieuwe chemo, op mijn werk dat ik verloor, en stilletjes onder het bestralingsapparaat.

Toch ontdekte ik, onder al die lagen verdriet, iets onverwachts: veerkracht. Ik leerde hoe sterk ik ben, hoe ik altijd op mezelf kan terugvallen. Zelfs op de zwaarste momenten glinsterde een innerlijk weten dat me voortstuwde. Het bracht me keuzes vanuit mijn diepste zelf, zelfs als die tegen de norm in gingen, zoals stoppen met chemotherapie.

Deze allesveranderende diagnose bleek niet alleen verlies te brengen, maar ook kracht, vertrouwen en liefde—voor mezelf, mijn gezin en de mensen om me heen. De vele lichtpuntjes van afgelopen jaar, groot en klein, hebben me ongelooflijk veel gegeven.

Met iedere centimeter dat mijn haar terugkomt, groeit ook mijn energie. Hier draag ik een haarband gemaakt van mijn eigen haar, terwijl ik nog kaal ben onder mijn pet.

Ik voel me weer goed en kijk met alles in me uit naar wat het leven nog te bieden heeft.

Dankwoord

Wij willen **Harm Jan Schuurman** bedanken voor zijn bijdrage aan onze foto tentoonstelling, georganiseerd ter gelegenheid van het 10-jarig jubileum van Stichting Jij Speelt de Hoofdrol. Het thema van dit jaar voor onze stichting is "Samen Sterker". Het laat precies zien waar we voor staan, en Harm Jan's werk als fotograaf en mede-initiator heeft onze tentoonstelling nog meer bijzonder gemaakt. Met zijn talent voor fotografie heeft hij de verhalen achter de gezichten van onze deelnemers prachtig in beeld gebracht. Zijn foto's laten zien hoe borstkanker het leven van mensen beïnvloedt. Het geeft de bezoekers van de tentoonstelling niet alleen inzicht, maar ook hoop en verbondenheid.

Harm Jan's betrokkenheid en enthousiasme hebben onze tentoonstelling naar een next level gebracht. We zijn hem heel dankbaar voor zijn inzet en de waardevolle bijdrage die hij met zijn serie 'Veerkracht' heeft geleverd aan het succes van onze tentoonstelling. Hartelijk dank!

Stichting Jij Speelt de Hoofdrol
<https://jijspeeltdehoofdrol.nl>